

KRALJICA TERLINGA

ERIKA DŽOHANSEN

Prevela
Tatjana Milosavljević

■ Laguna ■

Naslov originala

Erika Johansen

THE QUEEN OF TEARLING

Copyright © 2013 by Erika Johansen

Translation copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Kristijana i Kejti,
koji su sve promenili*

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

KNJIGA I

Poglavlje 1

Deseti konj

Kraljica Glin – Kelsi Rali Glin, deseta kraljica Terlinga. Poznata i kao Obeležena Kraljica. Othranili je Karlin i Bartolomju Glin (Dobričina Barti). Majka: kraljica Elisa Rali. Otac nepoznat; o nagađanjima vid. Dodatak XI...

– Rana istorija Terlinga (Indeks)
prema kazivanju Mervinijana

Kelsi Glin je sedela sasvim nepomično i posmatrala konjanike kako prilaze njenoj farmi. Jahali su u vojničkom poretku, s isturenim krilima, svi u sivim odorama kraljevske garde Terlinga. Plaštovi su im se vijorili dok su jahali, otkrivajući skupo oružje: mačeve i kratke noževe od mrtorskog čelika. Jedan je čak nosio topuz – Kelsi je videla opaku pernu glavu kako mu štrči sa sedla. Njihova natmurena lica dok su upravljali konjima govorila su sama za sebe: nisu želeli da budu tu.

Ona je, umotana u kabanicu i s kapuljačom na glavi, sedela u rašljama drveta desetak metara od ulaznih vrata svoje kuće. Tako se umešno smestila tamo da drvo nijednim zvukom nije odavalo njeno prisustvo. Usled godina izučavanja šumske

magije razvila je tu sposobnost: da postane deo drveta i sakrije se. Bila je sva u tamnozelenom, od kapuljače pa do čizama boje borovine. Oko vrata je nosila lančić od čistog zlata s kog je visio safir. Dragulj je imao izluđujuću naviku da iskoči ispod Kelsine košulje samo nekoliko minuta pošto bi ga zadenula pod nju i izgledalo je da je to sasvim u skladu s prilikom, jer je njena današnja nevolja i poticala od tog safira.

Devet ljudi, deset konja.

Ušavši u uredno pograbljano dvorište, vojnici sjahaše. Kad su zbacili kapuljače, Kelsi vide da nijedan nije ni izbliza njenih godina. Bili su to muškarci u svojim tridesetim i četrdesetim godinama, svi grubog, prekaljenog izgleda koji je svedočio o tegobnim bitkama. Dok su zurili u kuću, onaj s topuzom je nešto promrmljao i ruke im se same od sebe latiše mačeva.

„Biće najbolje da brzo završimo s ovim.“ Rekavši to, visok i vitak muškarac koga je autoritativni ton označavao kao vođu, iskorači i triput pokuca na ulazna vrata.

Barti mu je otvorio. Kelsi je čak i sa svoje osmatračnice videla da mu je okruglo lice nabrano, a oči crvene i natečene. Tog jutra ju je poslao u šumu jer nije želeo da vidi njegov bol. Kelsi se bunila, ali Barti nije hteo ni da čuje i naposljetku ju je naprosto izgurao kroz vrata, rekavši: „Idi i oprosti se sa šumom, dete. Po svoj prilici će proći dugo dok te ponovo ne puste da lunjaš naokolo.“

Kelsi je tada otišla i prepodne je provela lutajući šumom, verući se preko palog drveća i svaki čas zastajkujući da oslušne mir, taj savršeni mir koji je bio u potpunoj suprotnosti sa životom kojim je šuma prosto ceptela. Čak je uhvatila zeca, koliko da prekрати vreme. Ali pustila ga je; Bartiju i Karlin nije trebalo meso, a ona sama nije nalazila zadovoljstvo u ubijanju. Gledajući za zecom, koji se u skokovima udaljio i nestao u šumi gde je provela ceo svoj život, Kelsi je još jednom probala da izgovori reč, mada ju je osećala kao prašinu u ustima. *Kraljica*. Bila je to zlokobna reč, koja je predskazivala sumornu budućnost.

„Barti.“ Vođa konjanika ga pozdravi. „Prošlo je mnogo vremena.“

Barti promrmlja nešto nerazgovetno.

„Došli smo po devojku.“

Barti klimnu glavom, stavi dva prsta u usta pa piskavo i prodorno zazvižda. Kelsi nečujno skoči s drveta i izađe iz šumskog zaklona, dok su joj damari bučali. Zнала je kako da se nožem odbrani od jednog napadača; Barti se postarao za to. Međutim, oružana sila je bila za nju nov prizor i teško naoružani vojnici ispuniše je strahom. Osećala je njihove oči na sebi, kako je odmeravaju. U njenoj pojavi nije bilo ničega kraljevskog i bila je svesna toga.

Vođa, muškarac grubog lica s ožiljkom što se protezao do ivice brade, prignu se u duboki naklon. „Vaša visosti. Ja sam Karol, kapetan straže pokojne kraljice.“

Prošao je trenutak pre no što se i ostali pokloniše pred njom. Gardista s topuzom jedva je primetno savio glavu, tek toliko da mu se brada malčice spustila.

„Moramo da vidimo beleg“, promrmlja jedan gardista, lica gotovo potpuno skrivenog iza riđe brade. „Dragulj takođe.“

„Čoveče, ti misliš da bih ja prevario kraljevstvo?“, hrapavo će Barti.

„Ona uopšte ne liči na majku“, oštro odvratila riđobradi.

Dabome, bio je u pravu. Prema Karlin, kraljica Elisa je bila klasična terlinška lepotica, visoka, plava i tankovijasta. Kelsi je takođe bila visoka, ali crnomanjasta, s licem koje se s mnogo dobre volje moglo opisati kao obično. Uz to, nije bila tanana; nije joj manjkalo fizičke aktivnosti, ali je imala zdrav apetit.

„Pokaži im, Kel.“ Barti joj potvrdno klimnu.

Kelsi izvuče safirni privezak ispod košulje i podiže ga prema svetlu. Ništa nije želela toliko kao da strgne to čudo s vrata i vrati im ga, ali Barti i Karlin su joj već objasnili da joj to neće dozvoliti. Bila je princeza od Terlinga, a ovo je bio njen

devetnaesti rođendan, dan kad je imala da postane kraljica. Odvešće je natrag u Kulu pa makar vrištala i otimala se i utamničiće je na prestolu, gde će sva u svili i dragom kamenju sedeti sve dok je ne ubiju.

Vođa klimnu glavom prema dragulju, a Kelsi strese levi rukav svoje kabanice i pokaza podlakticu, na kojoj se od zapešća do mišića iznad lakta pružao upadljiv ožiljak u obliku oštrice noža. Jedan ili dvojica ljudi promrmljaše nešto ugledavši ga, a stisak šake na oružju popusti im prvi put otkako su stigli.

„To je to, onda“, nabusito će Karol. „Idemo.“

„Samo trenutak.“ Na pragu se pojavi Karlin, blago odgurnuvši Bartija s puta. Uradila je to zapešćima, a ne prstima; mora biti da ju je artritis naročito gadno mučio. Izgledala je besprekorno kao i uvek, bele kose uredno pričvršćene ukosnicama na zatiljku. Kelsi se iznenadi videvši da su i njoj oči pomalo crvene. Karlin nije bila od onih što plaču; retko je pokazivala bilo kakva osećanja.

Nekoliko gardista se ispravi ugledavši Karlin. Jedan ili dvojica čak ustuknuše, među njima i onaj s topuzom. Kelsi je oduvek smatrala da Karlin izgleda kao da je i sama kraljevskog roda, ali iznenadilo ju je to što su se ovi ljudi, sa svim svojim mačevima, uplašili jedne stare žene.

Hvala bogu da nisam jedina.

„Dokažite ko ste!“, oštro zatraži Karlin. „Otkud znamo da dolazite iz Kule?“

„Ko bi drugi znao gde da je nađe na današnji dan?“, upita Karol.

„Ubice.“

Neki vojnici se nedobrosto nasmejaše. Međutim, vojnik s topuzom iskorači tražeći nešto ispod svog plašta.

Karlin se načas zagleda u njega. „Tebe znam.“

„Doneo sam kraljičina uputstva“, reče on pružajući joj podeblji omot požute od starosti. „Za slučaj da me se ne setiš.“

„Sumnjam da ih je mnogo koji te zaborave, Lazare“, odvrati Karlin glasom prožetim neodobravanjem. Ona žurno razmota papir, iako je to, zbog njenog artritisa, moralo biti davolski bolno, i prelete pogledom sadržinu. Kelsi je buljila u pismo, opčinjena; to je nešto što je njena majka napisala, što je dodirivala. Majka je bila odavno mrtva, a eto, pismo je ipak tu.

Izgledalo je da je Karlin zadovoljna. Ona pruži pismo gardisti. „Kelsi mora da pokupi svoje stvari.“

„Nemojte duže od nekoliko minuta, visosti. Moramo da krenemo.“ Karol se sada obraćao Kelsi i ona vide da mu Karlin već nije više na pameti. Karlinino lice je bilo bezizrazno; i ona je to videla. Kelsi je često priželjkivala da se Karlin naljuti, umesto što se sva hladna i daleka povuče u taj unutarnji, nemi deo sebe. Njeno ćutanje je bilo strašno.

Kelsi prođe pored konja što su stajali tu i uđe u kuću. Odeća joj je već bila spakovana u bisage, ali ona ne priđe da ih uzme, već ode do vrata Karlinine biblioteke. Zidovi su bili pokriveni knjigama; Barti je sam napravio police od terlinške hrastovine i poklonio ih Karlin na Kelsin četvrti Božić. Od mora nejasnih sećanja u Kelsinom umu, taj joj je dan, međutim, bio čist i svetao: pomogla je Karlin da spremi knjige i rasplakala se kad joj ova nije dala da ih složi po bojama. Volela je knjige, volela je da ih vidi na policama, svaki svezak na svom mestu.

Biblioteka je, međutim, bila i učionica, često ne baš prijatna. Osnove matematike, terlinška gramatika, geografija, jezici susednih zemalja. Njihovi su joj čudni naglasci isprva bili teški, no potom je sve išlo lakše, brže, dok najposle Kelsi i Karlin nisu bile u stanju da s lakoćom prelaze s jednog jezika na drugi, preko morskog do kadarskog pa nazad na jednostavniji terlinški a da pritom ne ispuste ni slog. A pre svega istorija, istorija čovečanstva, koja se protezala u vremena pre Prelaska. Karlin je često umela da kaže kako je istorija sve, zato što je u čovekovoju prirodi da iznova ponavlja iste greške. Karlin je bila

pravična, ali i stroga. Ako bi Kelsi do večere završila sve što joj ona zada da uradi, za nagradu je smela da odabere knjigu iz biblioteke i ostane budna sve dok je ne pročita. Jednom je tako probdela do zore čitajući neki veoma dugačak roman, ali su je poštedeli dnevnih obaveza i pustili je da prespava veći deo dana. Međutim, bivali su i čitavi meseci kad bi se Kelsi umorila od neprestanog učenja i jednostavno zatvorila u sebe. A tada nije bilo ni knjiga ni biblioteke, samo kućnih poslova, samoće i neodobravanja uklesanog na Karlininom licu. Naposljetku bi se Kelsi uvek vraćala u školu.

Barti zatvori vrata i priđe joj, vukući nogu pri svakom drugom koraku. Nekada, pre čitavog jednog života, bio je pripadnik kraljičine straže, sve dok ga mač nije dokačio preko tetive kolena, posle čega je ostao hrom. Odlučno joj je spustio ruku na rame. „Ovo ne možeš odložiti, devojčice.“

Kelsi se okrete i vide da Karlin gleda na drugu stranu, kroz prozor. Ispred kuće, vojnici su se nelagodno vrpeljili bacajući strelovite poglede naokolo po šumi.

Navikli su na zidine, pomisli Kelsi. *Otvoren prostor ih uznemirava*. Ono što je to nagoveštavalo, život koji joj je predskazivalo u Kuli, bilo je gotovo više no što je mogla da podnese, a taman beše pomislila da je završila s plakanjem.

„Ovo su opasna vremena, Kelsi“, progovori Karlin suzdržanim glasom, jednako gledajući kroz prozor. „Čuvaj se namesnika, pa nek ti je stoput ujak; priželjkivao je taj presto za sebe još dok je bio u majčinoj utrobi. Ali gardisti tvoje majke valjani su ljudi i sigurno će te dobro paziti.“

„Ne vole me, Karlin“, izlete Kelsi. „Rekla si da će im biti čast da mi budu pratnja. Ali oni ne žele ni da budu ovde.“

Karlin i Barti se zgledaše i Kelsi ugleda avet mnogih njihovih starih svađa. Bio je to čudan brak. Ona se bližila sedamdesetoj i bila je najmanje deset godina starija od Bartija, ali čovek nije morao biti preterano maštovit da vidi kako je nekad bila lepotica. Barti pak, niži od Karlin i zasigurno okrugliji od nje,

nije bio lep ali je lice ispod sede kose bilo dobrodušno, a oči nasmejane. Uopšte nije mario za knjige i Kelsi se često pitala o čemu razgovaraju on i Karlin kad ona nije u sobi. Možda ni o čemu; možda je Kelsi bila zajednički interes koji ih je držao zajedno. Ako je tako, šta će sada biti s njima?

Karlin najzad reče: „Kelsi, zakleli smo se tvojoj majci da ti nećemo govoriti o njenim greškama i održali smo to obećanje. Ali neće sve u Kuli biti kao što si mislila. Barti i ja smo te dobro podučili; to je bio naš zadatak. Međutim, kad sedneš na presto, moraćeš sama da donosiš teške odluke.“

Barti s neodobravanjem šmrncu i odšepa preko da dohvati Kelsine bisage. Karlin mu dobaci oštar pogled, na koji on ne obrati pažnju, stoga ga nabranih obrva ona preusmeri na Kelsi. Ova se takođe okrete na drugu stranu, dok joj se želudac grčio. Jednom davno u šumi, bili su usred lekcije o korišćenju crvene mahovine kad je Bartiju najednom izletelo, sasvim iznebuha: „Da se ja nešto pitam, Kel, prekršio bih svoje proklete zavete i rekao ti sve što želiš da znaš.“

„A zašto se ne pitaš?“

Bespomoćno je pogledao u mahovinu u svojim rukama i, časak kasnije, Kelsi je shvatila. Barti se nije pitao ni za šta. Karlin je bila glavna. Bila je pametnija, bila je zdrava. Barti je bio druga violina, muž gospođe Karlin Glin. Karlin je bila dobra žena, ali Kelsi je dovoljno često osećala stisak te gvozdene volje tako da je potpuno razumela Bartijevu gorčinu, osećala je gotovo kao svoju. Nije joj bilo dozvoljeno da se približi selu ni onome što bi tamo možda saznala; detinjstvo je provela u istinskom izgnanstvu. Noću je, međutim, ne jednom čula Bartija i Karlin kako dugo razgovaraju, misleći da ona spava. Namesnikova garda je već godinama krstarila zemljom uzduž i popreko u potrazi za detetom s ogrlicom i ožiljkom. U potrazi za Kelsi.

„Ostavila sam ti poklon u bisagama“, nastavi Karlin, prenuvši je iz razmišljanja.

„Kakav poklon?“

„Saznaćeš sama, kad odeš odavde.“

Kelsi načas oseti bujanje dobro poznatog gneva; Karlin je većito nešto tajila! Trenutak kasnije, međutim, postide se. Ubrzo posle nje, Barti i Karlin će takođe otići odavde, u Petalumu, selo na jugu u kom je Barti odrastao, nedaleko od kadarske granice. Njihova današnja tuga nije bila samo zbog gubitka Kelsi nego i zbog toga što moraju da napuste svoj dom. Barti će biti izgubljen bez svoje šume, ali ima i drugih šuma koje može da upozna. Karlin je podnosila veću žrtvu... Karlin i njena biblioteka. Celog života je sakupljala te knjige, sve su poticale iz vremena pre Prelaska, ljubomorno čuvane i sačuvane kroz vekove. Nije ih smela poneti sa sobom; tovarnim kolima bi bilo suviše lako ući u trag. Nijedna joj neće ostati.

Kelsi je uzela ranac s presvlakom i nabacila ga na ramena gledajući kroz prozor desetog konja. „Toliko toga ne znam.“

„Znaš onoliko koliko ti treba“, odvrati Barti. „Uzela si svoj nož?“

„Jesam.“

„Uvek ga drži uza se. I pazi šta jedeš i odakle to dobijaš.“

Kelsi ga zagrlila. Mada krupno, Bartijevo telo je drhtalo od iscrpljenosti i Kelsi odjednom shvati koliko je postao umoran, koliko mu je snage otišlo na njeno podučavanje, snage koju je trebalo da čuva za starost. Njegove debele ruke stegle su se načas oko nje, a onda se on odmače, s divljim sjajem u svojim plavim očima. „Nikad nikog nisi ubila, Kel, i to je dobro, to je sasvim u redu. Ali od danas pa nadalje tebe će loviti, je l' ti jasno? Tako se i ponašaj.“

Kelsi je očekivala da će Karlin protivrečiti Bartiju – Karlin, koja je uvek govorila da je sila za budale. No ona samo klimnu glavom u znak da se slaže s njim. „Kelsi, vaspitavala sam te da budeš kraljica koja ume da razmišlja, i takva ćeš i biti. Međutim, sada ćeš se suočiti s vremenom kad ti opstanak mora biti iznad svega. Ovi ljudi imaju častan zadatak da te bezbedno vrate u

Kulu. Posle toga ćeš se naći pred licem velike opasnosti i možda će ti Bartijeve lekcije pomoći više od mojih.“

Ona napusti svoje mesto kraj prozora i nežno spusti dlan na Kelsina leđa, na šta ova poskoči. Karlin je retko kad ikog dodirivala. „Ipak, ne dozvoli da ti oslanjanje na oružje ulenji um. Oduvek si imala zdrav razum, Kelsi. Postaraj se da ga usput ne izgubiš. To se lako desi kad se latis mača.“

Na ulazna vrata zalupa ruka u verižnoj rukavici.

„Visosti?“, pozva Karol. „Dan zamire.“

Barti i Karlin uzmaknuše, a onda Karlin pokupi i poslednji komad Kelsinog prtljaga. Najednom su oboje izgledali veoma stari.

„Kada će biti bezbedno da vam pošaljem poruku?“, upita Kelsi. „Kad možete prestati da se skrivate?“

Barti i Karlin se zgledaše, brzim kradomičnim pogledom, koji se Kelsi uopšte nije dopao. Naposletku joj je odgovorio Barti. „Ne baš uskoro, Kelsi. Vidiš...“

„Imaćeš ti o čemu da brineš“, oštro se uplete Karlin. „Misli o svom narodu. Možda će proći dosta vremena dok se opet ne vidimo.“

Vojnici behu ponovo uzjahali; kad je Kelsi izašla iz kuće, gledali su je s visine, jedan ili dvojica čak s neskrivenim prezirom. Vojnik s topuzom, Lazar, nije ni gledao u nju, već je zurio nekud u daljinu. Kelsi počela da tovari svoj prtljag na konja, čilatastu kobilu koja je delovala malčice pitomije od Bartievog pastuva.

„Pretpostavljam da ume da jašete, visosti?“, upita vojnik koji joj je pridržavao konja. Ono *visosti* je izgovorio kao da je neka boleština i Kelsi mu ote dizgine iz ruku. „Da, umem.“

Prebacivala je dizgine iz jedne u drugu ruku dok je navlačila zelenu zimsku kabanicu i zakopčavala dugmad. Uzjahala je konja i pogledala naniže u Bartija, trudeći se da uguši strašni predosećaj konačnosti. Jeste da je ostario pre vremena, ali nema razloga da ne poživi još mnogo godina. A i predosećaji se često

ne ostvare. Karlin je pričala kako je vidovnjak mortske kraljice predskazao da Kelsi neće doživeti devetnaesti rođendan, a eto, ipak je živa.

Osmehnula se Bartiju trudeći se da deluje hrabro. „Što pre ću poslati po vas.“

Potvrđno je klimnuo, osmehnuvši se vedro i usiljeno. Karlin beše tako ubledela da je Kelsi pomišljala da će se onesvestiti, ali ona umesto toga koraknu napred i ispruži ruku. Bilo je to toliko neočekivano da je Kelsi načas samo gledala u tu ruku pre no što je shvatila kako valja da je prihvati. Za sve godine što ih je provela u kući, Karlin je nikad nije uhvatila za ruku. Izgledalo je da nije bila sposobna za više do da je potapše po ramenu, a i te zgođe su se javljale kao kiša u pustinji.

„S vremenom ćeš shvatiti“, reče joj Karlin čvrsto joj stežući ruku, „shvatićeš zašto je sve ovo bilo neophodno. Čuvaj se prošlosti, Kelsi. Budi upraviteljka.“

Kelsi se namršti. Karlin čak ni sad nije mogla da priča jasno! Oduvek je znala da nije bila dete kakvo bi Karlin odabrala da podučava, da ju je razočarala svojom neukrotivom naravi i nedostatkom žara za njihov poduhvat. Ona izvuče ruku iz Karlinine, pa pogleda u Bartija i srdžba stade da joj splašnjava. Sada nije krio da plače; na licu su mu treperili tragovi suza. Kelsi oseti kako oči samo što joj nisu ponovo zasuzile, ali dohvati dizgine i okrete konja prema Karolu. „Možemo da krenemo, kapetane.“

„Na zapovest, gospo.“

On zatrese uzde i uputi se stazom. „Rasporedite se u štit oko kraljice“, dobaci preko ramena. „Jahaćemo do zalaska sunca.“

Kraljica. Opet ta reč. Kelsi pokuša da zamisli sebe kao kraljicu, ali ne pođe joj za rukom. Ona uskladi korak s gardistima, istrajna u svojoj rešenosti da se ne osvrće. Okrenula se samo jednom, tik pre no što su skrenuli za okuku, i videla Bartija i Karlin kako još stoje na kućnom pragu i gledaju za njom, poput šumara i njegove žene iz neke davno zaboravljene bajke. Potom ih je drveće zaklonilo.

Kelsina kobila je očigledno bila snažna, jer je sigurno gazila po neravnom terenu. Bartijev pastuv je uvek imao teškoća u šumi; Barti je umeo da kaže kako je njegov konj plave krvi i kako mu je ispod časti sve sem otvorenog, ravnog drumu. Međutim, čak ni na pastuvu Kelsi se nije odvažila da odjaše više od nekoliko kilometara daleko od kuće. Karlin je tako naredila. Kad god bi Kelsi čežnjivo progovorila o stvarima za koje je znala da postoje u spoljnom svetu, Karlin ju je opominjala na neophodnost tajnosti, na važnost kraljevskog položaja koji će naslediti. To joj je bilo važnije od svega. Kelsi se ponekad u ljutnji činilo da je Karlin sasvim svejedno koju devojčicu podiže, pod uslovom da ovu u budućnosti čeka presto. Jednom, kad joj je bilo trinaest godina, Kelsi je odjahala najmanje osam kilometara preko Karlinine granice i našla se u nepoznatoj šumi. Nije poznavala drveće niti dva potoka pored kojih je prolazila, a kad je pogledala prema horizontu, tridesetak metara dalje videla je dim koji se izvijao iz nekog dimnjaka.

Primakavši se, Kelsi je zatekla kuću, skromniju od Bartijeve i Karlinine, napravljenu od drveta umesto od kamena. Međutim, pred kućom su se nalazila dva dečaka, nekoliko godina mlađa od nje, koja su se kao bajagi mačevala. Kelsi ih je dugo posmatrala, naslutivši nešto o čemu nikada dotad nije razmišljala: da postoji vaspitanje sasvim drugačije od njenog. Sve do tog trenutka bila je uverena da sva deca vode isti život. Dečacima je odeća bila pocepana, a obojica su bila obučena u košulje kratkih rukava koje su delovale vrlo udobno. Kelsi je smela da nosi samo košulje zakopčane do guše i s pripijenim dugačkim rukavima kako neki slučajni prolaznik ne bi video njenu ruku ili ogrlicu. Slušala je čavrljanje dečaka i ustanovila kako jedva umeju pravilno da govore terlinški; niko nije po celo prepodne sedeo s njima i terao ih da vežbaju gramatiku. Bila je sredina poslepodneva, a oni nisu bili u školi.

„Ti ćeš budeš Mort, Emete. Ja će budem Ter!“ ponosno je objavio stariji dečak.

„E nećem da budem Mort! Mort je mali!“, viknuo je mlađi.
„Mama je rekla da ima i mene da puštaš da budem Ter!“

„Ajđ. Ti će budeš Ter, al' ja će da bacam čini!“

Međutim, pošto je neko vreme posmatrala dečake, Kelsi je uočila stvarnu razliku, onu koja joj je privukla pažnju: ta deca su imala jedno drugo. Nalazila su se samo pedesetak koračaja daleko, ali drugarstvo između dva dečaka nagnalo ju je da se oseti dalekom poput meseca. Ta daljina postala je samo još veća kad je njihova mati, punačka žena bez i traga Karlinine dostojanstvene lepote, izašla i pozvala ih na večeru.

„Ju! Martine! Ajde da se umijete!“

„Nećem“, odvratio je onaj manji. „Nismo završili.“

Podigavši motku iz svežnja što je ležao na tlu, majka je uskočila u njihovu igru i počela da se bori s obojicom, dok su se dečaci kikotali i cičali. Naposljetku ih je privukla k sebi i tako držeći uza se odvela ih unutra; taj zagrljaj u hodu trajao je celim putem do kuće. Sumrak je postajao sve gušći i, mada je znala da bi trebalo da ode, Kelsi nije mogla da se otrgne od tog prizora. Karlin nije pokazivala nežnost, čak ni prema Bartiju; najviše čemu je Kelsi mogla da se nada bio je osmeh. Ona je bila naslednica terlinškog prestola, ali ovo dvoje dece je imalo više od nje.

Kad se najzad vratila kući, vreme za večeru beše uveliko prošlo. Barti i Karlin su bili zabrinuti; on je malo vikao, ali Kelsi je i pored toga videla olakšanje na njegovom licu, a pre no što ju je poslao u njenu sobu, zagrlio ju je. Karlin je samo zurila nekoliko dugih trenutaka u Kelsi pre no što ju je obavestila da joj je nedelju dana zabranjeno da uzima knjige iz biblioteke. Te večeri je Kelsi otišla na spavanje još ukočena od spoznaje da je potpuno, čudovišno prevarena. Pre tog dana mislila je o Karlin kao o svojoj pomajci, ako već ne kao o rođenoj majci. Ali sad joj je bilo jasno da uopšte i nema majku, već samo bezosećajnu staricu koja mnogo traži a ne daje zauzvrat.

Dva dana kasnije, kad je došlo vreme da izjaše, Kelsi je ponovo prešla Karlininu granicu, s namerom da opet ode do one kućice. Međutim, na pola puta je odustala i vratila se. Neposlušnost nije donosila zadovoljstvo, već ju je užasavala; kao da je sve vreme osećala Karlinine oči na leđima. Nikad više nije odlutala i tako, na kraju, spoljni svet nije ni postojao. Celokupno Kelsino iskustvo poticalo je iz šume oko kuće, čiji je svaki delić poznavala još od svoje desete godine. Sada, dok su gardisti prelazili Karlininu granicu s Kelsi u sredini grupe, ona se široko osmehnu i preusmeri pažnju na predele koje nikad nije videla.

Jahali su južno od najdubljeg srca Redikove šume, koja je pokrivala severozapadni kraj zemlje. Svuda naokolo bujali su terlinški hrastovi, poneki visoki i po petnaest, dvadeset metara, obrazujući zeleni svod što se prostirao iznad njih. Bilo je tu i nekakvog žbunja koje Kelsi nije prepoznala. Grančice su mu ličile na puzavi koren, koji je zbog antialergijskih svojstva bio dobar za spravljanje melema. Listovi su mu, međutim, bili duži, zeleniji i uvijeni, sa crvenkastom nijansom koja je upozoravala na otrovni hrast. Kelsi je nastojala da ne tera kobilu kroz žbunje, mada ponegde nije bilo druge; što su više napredovali nizbrdo, čestar je postajao sve gušći. Sad su već bili daleko od staze, ali dok su jahali preko hrskavog zlatnog tepiha od opalog hrastovog lišća, Kelsi se činilo kako mora biti da ih ceo svet čuje kako prolaze.

Gardisti su se rasporedili oko nje u romboidnu formaciju, zadržavajući jednaku udaljenost čak i onda kad je promenljivi teren iziskivao da uspore ili ubrzaju kretanje. Lazar, gardista s topuzom, bio je negde iza nje, van vidika. S njene desne strane jahao je onaj sumnjičavi gardista riđe brade i Kelsi ga je s prikrivenim interesovanjem posmatrala. Gen za riđu kosu je recisiv i, za tri stotine godina od Prelaska, polako ali sigurno postajao je sve ređi. Karlin je pričala Kelsi kako neke žene, pa

čak i neki muškarci, vole da boje kosu u crveno; retka roba je uvek imala vrednost. Ali nakon što je skoro ceo sat kradom zagledala gardistu, Kelsi je postala sigurna da gleda u nepatvorenu riđu kosu. Nijedna boja nije toliko dobra.

S njene leve strane jahao je visok tamnokos gardista ogromnih ramena. Izgledao je kao čovek koga bi upotrebio kad hoćeš nekom da zapreliš. Ispred njega je bio jedan mnogo niži, skoro sitan, sa svetlosmeđom kosom. Kelsi ga je pažljivo posmatrala zato što je delovao kao da joj je bliži po godinama, kao da možda nema još ni trideset. Pokušavala je da naučuje kako se zove, ali su dvojica gardista razgovarali isključivo tihim glasom, očigledno baš zato da ih Kelsi ne bi čula.

Vođa Karol jahao je na čelu romboida. Kelsi je videla samo njegov sivi plašt. Tu i tamo bi izdao glasno naređenje, na šta bi cela četa postepeno promenila pravac kretanja. Jahao je samopouzvano i Kelsi je čvrsto verovala da će je odvesti tamo gde treba. Ta sposobnost da komanduje bila je verovatno nužna osobina kapetana garde; Karol je bio čovek koji će joj trebati da bi preživela. Ali kako da zadobije odanost ikog od ovih ljudi? Verovatno smatraju da je slaba. Možda čak veruju kako su sve žene takve.

Negde iznad njih začuo se kliktaj sokola i Kelsi navuče kapuljaču nisko na čelo. Sokolovi su divna stvorenja, i valjan obrok kad zatreba, ali Barti joj je rekao da se u Mortmejnu, pa čak i na granicama Terlinga, te ptice obučavaju kao oružje za napad. Pomenuo je to uzgred, kao zanimljivost, ali Kelsi se urezalo u pamćenje.

„Južno, momci!“, uzviknu Karol i četa ponovo skrete. Sunce je velikom brzinom tonulo za obzorje i vetar je bio leden od nadolazeće noći. Kelsi se nadala da će ubrzo stati, ali pre bi se smrzla u sedlu no što bi se požalila. Odanost započinje poštovanjem.

Nijedan vladar se nije dugo zadržao na vlasti ako nije imao poštovanje svojih podanika, bezbroj puta joj je ponovila Karlin. Vladari koji pokušavaju da vladaju stanovništvom koje im nije

naklonjeno nemaju nikakvu vlast, a neretko završe i s glavom na kocu. Bartijev savet bio je još jezgrovitiji: Ili ćeš pridobiti svoj narod, ili ćeš izgubiti presto.

Valjane reči, a Kelsi je sada, više no ikada pre, uviđala njihovu mudrost. Međutim, nije imala pojma šta da radi. Od Bartija je saznala nešto o vojnoj strategiji, ali vrlo malo o stvarnoj bici i bila je sigurna da njeno, iz knjiga napabirčeno znanje neće ovim ljudima značiti baš ništa. Ona čvršće steže dizgine priželjkujući da se setila da navuče rukavice za jahanje, no previše je žurila da pobegne od nelagodnog tabloa pred kućom. Sad joj prsti behu utrnuti, dlanovi bolni i pocrveneli od grube kože dizgina. Davala je sve od sebe da navuče rukave kabanice preko zglavaka prstiju i jaše dalje.

Sat kasnije Karol komandova četi da stane. Nalazili su se na maloj čistini oivičenoj terlinškim hrastovima i gustim čestarom od puzavog korena i one tajanstvene biljke crvenih listova. Kelsi se upita zna li neko od gardista šta je to. Svaka gardijska jedinica imala je bar jednog vidara, a vidari bi trebalo da se razumeju u biljke. Barti je u svoje vreme bio vidar.

Gardisti su se okupili oko Kelsi i sačekali da im Karol priđe. On dokaska do njih i odmah vide njeno zajapureno lice i grčevit stisak ruku na dizginama. „Ako želite, visosti, možemo zanočiti. Brzo smo stigli dovde.“

S izvesnim naporom Kelsi pusti dizgine i smače kapuljaču s glave, trudeći se iz petnih žila da ne cvokoće zubima. Kad je progovorila, glas joj je bio promukao i neujednačen. „Verujem u vaš sud, kapetane. Nastavićemo putovanje dokle god mislite da je potrebno.“

Karol je na trenutak gledao u nju, a onda se osvrte po maloj čistini. „Ostaćemo ovde, gospo. Svakako moramo rano ustati, a već smo dugo na putu.“

Ljudi sjahaše. Ukočena i nenaviknuta na dugo jahanje, Kelsi je nespretno skočila na zemlju, zamalo pala, a onda posrtala naokolo dok nije povratila ravnotežu.

„Bokse, šator. Elstone i Kibe, sakupite drva. Ostali nek se pobrinu za odbranu. Vurne, ulovi nam nešto za večeru. Lazare, kraljičin konj.“

„Kapetane, sama brinem o svom konju“, odvrati Kelsi s onoliko silovitosti koliko je uspela da smogne.

„Kako želite, gospo. Lazar će vam dati sve što vam je potrebno.“

Vojnici se razidoše svak za svojim poslom. Kelsi se saže do zemlje uživajući u istezanju kičme. Butine su je bolele kao da su dobile više žestokih udaraca, ali nije nameravala da pred svim tim ljudima isteže butne mišiće. Ona odvede svoju kobilu do drveta na drugom kraju čistine, obavi dizgine oko grane i zaveza ih u labavi čvor. Potom joj nežno pomilova svilenkasti vrat, ali životinja zabaci glavu i zarza ne želeći da je maze, pa Kelsi uzmače. „Nek ti bude, curo. Nema sumnje da ću i tvoju naklonost morati da zaradim.“

„Visosti“, zabruna glas iza nje.

Kelsi se okrete i ugleda Lazara s topuzom u jednoj i češagijom u drugoj ruci. Nije bio tako star kao što je u prvi mah pomislila; tamna kosa beše tek počela da mu se proređuje. Bilo je moguće da nema više od četrdeset i nešto. Lice mu je, međutim, bilo izborano, a izraz tmuran. Za Kelsi, koja je poznavala samo Bartijevo i Karlinino lice, ovaj čovek je predstavljao misteriju. Ruke su mu bile išarane ožiljcima, ali pogled joj je privukao topuz za njegovim pojasom: obična gvozdена kugla pokrivena čeličnim perima, svakim zašiljenim na sredini.

Rođeni ubica, pomisli ona. Topuz je bio puko oružje za zastrašivanje, osim ako ga čovek razjarenim vitlanjem ne učini delotvornim. Trebalo je da joj se krv sledi pri samoj pomisli na to, a ipak ju je tešilo prisustvo tog čoveka koji je veliki deo života živio s nasiljem. Ona uze češagiju, primećujući da mu je pogled uprt u zemlju. „Hvala. Ne znam kako se kobila zove.“

„Vi ste kraljica, gospo. Zove se kako god poželite.“ Njegov ravnodušan pogled susrete njen i potom pobeže u stranu.

„Nije moje da joj dajem novo ime. Kako se zove?“

„Vaše je da radite šta god hoćete.“

„Njeno ime, molim te.“ U Kelsi stade da narasta gnev. Svi oni misle o njoj sve najgore. Zašto?

Časak kasnije Lazar sleže ramenima i odvrati: „Nema nikakvo posebno ime, gospo. Ja je oduvek zovem Mej.“

„Zahvaljujem. To je dobro ime.“

On poče da se udaljava. Smogavši hrabrost, Kelsi tiho reče: „Lazare, nisam rekla da možeš da ideš.“

On se okrete, bezizraznog lica. „Oprostite. Još ste nešto hteli, gospo?“

„Zašto si mi doveo kobilu kad vi svi jašete pastuve?“

„Nismo znali umete li da jašete, gospo“, odgovori on, a ovog puta mu je glas bio nepogrešivo prožet porugom. „Nismo znali hoćete li moći da kontrolišete pastuva.“

Kelsine oči se suziše. „Šta ste, kog đavola, mislili da sam radila svih tih godina tamo u šumi?“

„Igrali se lutkama, gospo. Uplitali kosu. Probali haljine, možda.“

„Lazare, ličim li ja tebi na nekakvu kaćiperku?“ Kelsi je počela da diže glas. Nekoliko glava se beše već okrenulo prema njima. „Ličim li na svoju majku?“

On se isceri. „Ni najmanje.“

Kelsi mu uzvratila osmeh iako ju je to stajalo izvesnog truda. Barti i Karlin nikad nisu imali nikakvih ogedala u kući i Kelsi je dugo mislila da je razlog to što ne žele da postane sujetna. Jednog dana, međutim, kad je imala dvanaest godina, ugledala je svoje lice u bistrom jezercetu iza kuće i sve je razumela, i predobro. Mada iz loze čuvenih lepotica, Kelsi je bila obična kao voda.

„Imaš li još nešto da mi kažeš?“, upita ga ona.

„Je l' mogu sada da idem, gospo?“

„Zavisi, Lazare. Imam bisage pune lutkica i krpica da se igram njima. Hoćeš li da mi upličeš kosu?“

Načas je samo stajao, neprozirnih tamnih očiju. Potom se neočekivano naklonio; preterano, previše da bi bilo iskreno.

„Možete me zvati Topuz, gospo, ako hoćete. Većina me tako zove.“

Zatim je otišao, a bledosiva terlinška uniforma stopila se sa sumrakom što je polako zastirao čistinu. Kelsi se priseti češagije u svojoj ruci i okrete se da se postara za kobilu; dok je radila, u glavi joj je bruhalo kao u košnici.

Možda će ih odvažnost pridobiti.

Nikad nećeš steći poštovanje ovih ljudi. Bićeš srećna ako se živa domogneš Kule.

Možda. Ali budem li sedela skrštenih ruku, propast mi ne gine.

Govoriš kao da imaš izbora. Možeš samo da radiš kako ti kažu.

Ja sam kraljica. Ne dugujem im poslušnost.

Većina kraljica misli tako sve do trenutka kad padne sekira.

Večera se sastojala od srnetine, žilave i jedva jestive nakon što se pekla nad vatrom. Mora biti da je jelen bio baš star. Dok su jahali prema Rediku, Kelsi je videla samo nekoliko ptica i veverica, mada je rastinje bilo veoma bujno; kraj zasigurno nije oskudevao u vodi. Šuma bi trebalo da vrvi od života. Htela je da pita ljude u vezi s tim, ali pribojavala se da će to biti shvaćeno kao pritužba na obrok, stoga je ćutke žvakala tvrdo meso i svom snagom nastojala da ne bulji u gardiste oko sebe, s oružjem što im je visilo s opasača.

Posle večere se setila Karlininog poklona. Uzela je jedan od nekoliko fenjera razmeštenih oko vatre, pa otišla po svoj ranac, koji joj beše ostao okačen na sedlu. Dvojica gardista, Lazar i onaj viši, širokih ramena, što joj je upao u oči dok su jahali, odvojše se od logorske vatre i skoro nečujnim korakom uputiše za njom do improvizovanog obora za konje. Posle silnih godina samoće, shvati Kelsi, verovatno nikad više neće biti sama. Pomisao je možda trebalo da bude utešna, ali stvorila joj je u stomaku osećaj ledene praznine.

Trebalo je da muškarci spavaju oko vatre, ali za Kelsi su podigli šator na rubu čistine, nekih šest metara odatle. Kad je ušla u šator i platno se za njom spustilo, ona začu kako se dvojica gardista smeštaju levo i desno od ulaza, a posle toga zavlada tišina.

Spustila je ranac na pod i prekopavala po odeći sve dok nije pronašla omot od belog pergamenta, jednog od malobrojnih luksuza što ih je Karlin sebi dopuštala. Nešto se u njemu malo pomeri i skliznu. Ona sede na prostirku za spavanje želeći da otvori pismo, ali i da se naslađuje njime. Karlin je imala tako mnogo tajni. Kelsi nije imala ni godinu dana kad su je odveli iz Kule i nije se sećala svoje prave majke. Međutim, otad je uspela da dozna tek ponešto o kraljici Elisi: bila je lepa, nije volela da čita, umrla je kad joj je bilo trideset pet godina. Kelsi nije imala predstavu kako joj je mati umrla; to je bila zabranjena teritorija. Još jedan dugačak trenutak zurila je u koverat, a onda ga podiže i slomi Karlinin pečat.

Iznutra iskliznu dragulj na nežnom zlatnom lančiću.

Kelsi podiže lančić i pusti da joj visi s prstiju zagledajući ga pri svetlosti fenjera. Bio je to blizanac ogrlice koju je celog života nosila oko vrta: stepenasto brušeni safir na tankom, gotovo delikatnom zlatnom lančiću. Safir veselo zatreperi na svetlu bacajući plavičasti odsjaj ovde-onda po unutrašnjosti šatora.

Kelsi zavuče ruku u omot tražeći pismo. Ništa. Potom opipa oba ugla, pa nakrivi omot i zaviri u njega naspram svetlosti i ispod pečata ugleda jednu jedinu reč ispisanu Karlininim rukopisom.

Opresno.

Nagla provala smeha tamo kod logorske vatre natera Kelsi da se trgne. Dok joj je srce lupalo, osluškivala je u potrazi za nekvim zvukom od dvojice stražara pred šatorom, ali ne ču ništa.

Ona skide ogrlicu s vrata i stavi je pored one druge. Bile su potpuno identične, savršene bliznakinje sve do najsitnijih pojedinosti. Bilo bi ih i previše lako pobrkati, shvati Kelsi, pa žurno okači svoju oko vrata.

Zatim se ponovo zagleda u novu ogrlicu, posmatrajući dragulj kako se njiše napred-nazad i pokušavajući da dokuči ovu zagonetku. Karlin joj je rekla da nasljednice berlinskog prestola nose safir od dana kad se rode. Prema dobro znanoj legendi, bio je svojevrstna amajlija protiv smrti. Karlin joj nikad nije pomenula drugi dragulj, a opet, mora biti da je sve vreme bio kod nje. Tajne... sve u vezi s Karlin beše tajna. Kelsi nije znala zašto je baš Karlin dobila zadatak da je podiže, pa čak ni ko je Karlin pre toga bila. Neko važan, pretpostavljala je; imala je suviše dostojanstveno držanje za život u kući usred šume. Čak je i Bartijevo prisustvo, činilo se, bledele kad bi Karlin ušla u sobu.

Kelsi je zurila u reč u unutrašnjosti omota: *Oprezno*. Je li to bila još jedna opomena da bude oprezna u svom novom životu? Nije mislila da jeste; proteklih nedelja nisu joj govorili ni o čemu drugom do o tome. Izgledalo joj je verovatnije da je nova ogrlica po nečemu drugačija, ali po čemu? Kelsina stara ogrlica svakako nije bila opasna, inače joj Barti i Karlin ne bi dozvolili da je svakodnevno nosi.

Još nekoliko časaka je gledala u drugi dragulj čekajući da mu izrastu zubi i da je napadne. On se, međutim, samo zadovoljno klatio dok mu se mutna svetlost fenjera odbijala od brojnih površina. Osećajući se glupo, Kelsi gurnu ogrlicu duboko u prednji džep svoje kabanice. Možda će na danjem svetlu lakše uočiti razlike između dva priveska. Omot je pak završio u unutrašnjosti fenjera i Kelsi je posmatrala dok je nestajao u plamenu.

Od logorske vatre ponovo potmulo zatutnja smeh. Kelsi je nakratko raspravljala sama sa sobom da li da izađe i makar pokuša da razgovara s njima, ali odustade od te zamisli. Pričali

su o ženama, o bitkama ili, možda, o starim drugovima... ne bi bila dobrodošla. Pored toga, bila je iscrpljena od puta i sva smrznuta, a butni mišići su je gadno boleli. Ona dunu i ugasi lampu, a onda se okrete na bok da sačeka nemiran san.

Sledećeg dana su jahali sporije, jer se vreme natmurilo. Vazduh više nije bio onako leden, ali je zato posvuda visila tanka kužna izmaglica, obavijajući se oko debala i pomerajući se nad tlom u vidljivim naletima. Kretanje je delovalo potpuno neprirodno i, dok su jahali, Kelsi se ne jednom učinilo kao da magla pokušava da ih uspori.

Predeo je postepeno prelazio u ravnicu, a šuma je iz sata u sat postajala sve ređa i drveće uzimalo pred gustim šibljem. Počelo je da se pojavljuje više životinja, a Kelsi je većina bila čudna: neke sitnije veverice i stvorenja balavih čeljusti slična psima, koja su mogla biti vukovi da nisu bila plašljiva i da nisu bežala čim ugledaju vojnike. Međutim, nisu videli ni jednog jedinog jelena, a kad je jutro ostalo dobro iza njih, Kelsi je identifikovala još jedan izvor svoje rastuće teskobe: nije bilo niti jedne note ptičjeg peva.

Gardisti su takođe bili tihi. Smeh što se neprestano orio oko logorske vatre probudio je Kelsi više puta u toku noći i pitala se hoće li ikad učutati i leći da spavaju. Sada je pak izgledalo kao da je s lepim vremenom nestalo i sve njihove veselosti. Dok se dan vukao, Kelsi je primećivala kako se gardisti sve češće osvrću bacajući uplašene poglede ka šumi iza njih, mada ona sama nije videla ništa sem drveća.

Kad se primaklo podne, stali su da napoje konje na potociću što je tekao kroz šumu. Karol izvuče mapu i prignu se nad njom s još nekoliko gardista; iz odlomaka razgovora koje je načula Kelsi shvati da im magla pričinjava teškoće.

Ona odšepa do velikog pljosnatog kamena pored potoka. Sedanje je bilo neizrecivo bolno; kad je savila kolena, osećala je

kao da joj se mišići kukova odvajaju od kosti. Uz malo manevrisanja, uspjela je da sedne prekrštenih nogu, no samo je zaključila da je i stražnjica boli posle silnih sati provedenih u sedlu. Ustajanje će po svoj prilici biti teško kao i sedanje; bilo bi bolje da nije ni sjahala s konja.

Elston, krupni gardista širokih ramena koji je veći deo puta jahao pored Kelsi, beše otišao za njom do kamena i stao otprilike metar i po od nje. Kad ga je pogledala, neprijazno se iscerio pokazavši puna usta krnjavih zuba. Trudila se da ne obraća pažnju na njega i protekla je jednu nogu posegavši rukom prema stopalu. Osećala se kao da su joj butni mišići pokidani na komadiće.

„Boli?“, upita je Elston. Zubi su mu očigledno otežavali izgovaranje; Kelsi morade načas da razmisli kako bi shvatila šta je hteo da kaže.

„Uopšte ne.“

„Đavola, jedva mrdate“, primeti on smejući se i potom dometnu: „Gospo.“

Kelsi ispruži ruku i dohvati prste na nogama. Butni mišići su joj urlali od bola i osećala ih je kao žive rane, kao da su iznutra popucali po šavovima i sad krvare. Držala je nožne prste možda pet sekundi i onda ih pustila. Kad je opet pogledala u Elstona, vide da mu je lice još rašireno u krnjavi osmeh. Nije rekao više ništa, samo je stajao tamo dok nije došlo vreme da ponovo pojašu.

Četa se ulogorila pred zalazak sunca. Tek što je Kelsi sjahala, neko joj je već uzeo dizgine iz ruke; okrenula se i ugledala Topuza kako odvodi kobilu. Zinula je da se pobuni, ali onda se predomislila i okrenula prema ostalim gardistima, koji su takođe išli svak za svojim poslom. Potom primeti mladog gardistu kako izvlači iz svojih bisaga građu za njen šator.

„Ja ću!“, doviknu mu i uputi se preko čistine pružajući ruku da uzme kakvu alatku, možda neko oružje, nije joj bilo važno šta. Nikad se nije osećala beskorisnije.

Gardista joj pruži čekić i primeti: „Za šator su potrebna dva para ruku, visosti. Mogu li vam pomoći?“

„Naravno“, odvrati Kelsi, kojoj bi drago.

S obzirom na to da je jedno pridržavalo šatorska krila a drugo ukucavalo kočice u zemlju, sve je išlo kao podmazano i Kelsi je razgovarala s gardistom dok je čekićem odrađivala svoj deo posla. Zvao se Boks i zapravo je bio relativno mlad; na njegovom licu nije bilo onih bora ili istrošenosti koji kao da su prokopali tunele na licima ostalih gardista. Svi su, međutim, bili prilično naočiti ljudi, čak i Elston (kad je držao usta zatvorena), i Kelsi poče da muči neprijatna sumnja da ih je njena majka odabrala zbog njihovog izgleda. Boks je takođe bio zgodan, ali je izgledalo da mu nije više od trideset. Kad ga je upitala za godine, saznala je da je pre četiri dana baš proslavio trideseti rođendan.

„Premlad si da bi bio gardista moje majke.“

„Tako je, gospo. Nikad je nisam upoznao.“

„Pa zašto su te onda povelili na ovaj zadatak?“

Boks sleže ramenima i pokaza na svoj mač kao da time sve objašnjava.

„Otkad si u gardi?“

„Topuz me je našao kad mi je bilo četrnaest godina, gospo. Otađ sam na obuci.“

„Bez vladara na prestolu? Vi čuvate mog ujaka?“

„Ne, gospo.“ Boksovim licem prelete senka gađenja, toliko brzo da je Kelsi možda samo umislila. „Namesnik ima sopstvenu gardu.“

Kelsi ukuca kočic u zemlju, pa ustade i protegnu se s grimasom na licu – leđa su joj pucala.

„Privikavate li se na ovaj tempo, visosti? Pretpostavljam da niste odlazili na dugotrajna jahanja.“

„Što nije teško pogoditi“, suvo će Kelsi. „Tempo mi ne smeta, a koliko shvatam, neophodan je.“

„Istina živa, gospo.“ Boks se obazre naokolo, spustivši glas. „Prate nas u stopu.“

„Kako znaš?“

„Sokolovi.“ On pokaza prema nebu. „Za petama su nam otkako smo napustili Kulu. Juče smo stigli onako kasno zato što smo nekoliko puta skretali ne bismo li zavarali poteru. Ali ne možeš prevariti sokolove. I sad su iza nas, i mada moraju da stanu i da se odmore, možda ne...“

Boks začuta. Kelsi dohvati još jedan kočic i kao uzgred reče: „Nisam danas čula nikakve sokolove.“

„Mortski sokolovi ne daju glasa od sebe, gospo. Obučeni su da čute kao zaliveni. Ali ako ih potražite pogledom, tu i tamo ćete ih ugledati na nebu. Đavolski su brzi.“

„Zašto nas ne napadaju?“

„Previše nas je.“ Boks raširi i poslednji ugao šatora da bi ga Kelsi učvrstila kočićem. „U Mortu sokolove obučavaju kao što se drugde obučava vojska, pa ovi neće trošiti snagu napadajući jaču silu. Pokušaće, uzmognu li, da nas razdvoje i napadnu jednog po jednog.“

On ponovo zastade. Kelsi mahnu čekićem prema njemu. „Ne moraš da brineš hoću li se uplašiti. Šta god mi ti pričao, svakako se moram bojati smrti.“

„Može biti, gospo, ali strah ume na svoj način da osakati čoveka.“

„Ti što nas progone – je li ih poslao moj ujak?“

„Verovatno, gospo, ali sokolovi nagoveštavaju da vaš ujak ima pomoć sa strane.“

„Objasni.“

Boks baci pogled preko ramena, pa promrmlja: „Dali ste mi direktno naređenje. Bude li Karol pitao, tako ću mu i reći.“

„I mirno ćeš spavati, ne boj se.“

„Gospo, vaš ujak već godinama ima sporazum sa Crvenom Kraljicom. Neki kažu da su sklopili tajni savez.“

„Pa onda, da li nas to Mort prati?“

Boks odmahnu glavom. „Mort navodno ne bi smeo da prodaje oružje Terlingu, ali svako s dovoljno novca može da kupi mortske sokolove na crnoj berzi. Po meni, ovo je Kaden.“

„Ceh asasina?“

Boks prezrivo šmrknu. „Ceh. Nisu oni baš toliko dobro organizovani, gospo. Ali da, jesu asasini, i to vrlo vešti. Priča se da im je vaš ujak ponudio veliku nagradu ako uspeju da vas pronađu.“

„A hoće li naša brojnost zaustaviti i njih?“

„Neće.“

Kelsi je zagledala naokolo, nastojeći da pojmi ono što je čula. Na sredini logora, trojica gardista su čučala oko gomile sakupljenog drveta ne prestajući da psuju, budući da je odbijalo da se zapali. Ostali su dovlačili oboreno drveće i podizali grubu ogradu oko logora. Svrha svih ovih odbrambenih mera bila je sada dovoljno jasna i Kelsi počeo da obuzima bespomoćan strah pomešan sa osećajem krivice. Devet ljudi, i sad su svi u opasnosti zbog nje.

„Gospodine!“

Karol žustrim koracima izbi iz zaklona od drveća. „Šta je bilo?“

„Soko, gospodine. Iz pravca severozapada.“

„Imaš dobro oko, Kibe.“ Karol protrlja čelo i, posle trenutka promišljanja, priđe šatoru. Boks uputi Kelsi kratak, nestašan osmeh koji je otkrivao naklonost i nestade u sumraku.

Karolove oči su imale tamne podočnjake. „Dolaze po nas, gospo. Prate nas sve vreme.“

Kelsi klimnu glavom.

„Umete li da se borite?“

„Mogu da se odbranim nožem od jednog napadača. Ali o mačevima malo znam.“ A uz to ju je, shvati Kelsi iznenada, obučavao Barti, koji baš i nije imao mladičke reflekse. „Nisam neki naročiti borac.“

Karol prignu glavu u stranu, a u tamnim mu očima blesnu smeh. „Nisam baš siguran u to, gospo. Posmatrao sam vas za vreme putovanja. Teško vam je, ali to dobro skrivate. Međutim, dolazimo do tačke kad...“ Karol se obazre naokolo i spusti glas. „Dolazimo do tačke kad ću možda biti primoran da podelim jedinicu. Ako dođe do toga, moj izbor telohranitelja za vas zavisiće umnogome od vaših sposobnosti.“

„Pa, veoma brzo čitam i umem da skuvam gulaš.“

Karol s odobravanjem klimnu glavom. „Prihvatate sve ovo s humorom, gospo. Biće vam potreban. Ulazite u život ispunjen velikim opasnostima.“

„A vi se izlažete velikim opasnostima da biste me otpratili do Kule, zar ne?“

„Taj zadatak smo dobili od vaše majke, gospo“, kruto odvraća Karol. „Naša čast nam ne dopušta ništa manje od toga.“

Kelsi se namršti. „Bili ste čovek moje majke, zar ne?“

„Jesam.“

„Kad me odvedete u Kulu, hoćete li biti namesnikov čovek?“

„Još nisam odlučio, gospo.“

„Mogu li ja ikako da utičem na tu odluku?“

On odvraća pogled. „Gospo...“

„Ne ustručavajte se.“

Karol bespomoćno odmahnu rukama. „Gospo, mislim da ste mnogo žilaviji nego što izgleda. Delujete mi kao neko ko će jednog dana biti prava kraljica, ako vam je to sudbina. Ali namenili su vam da umrete, kao i svima koji stanu uz vas. Vaš ujak nije čovek tananih osećanja, a ja imam porodicu, gospo. Decu. Neću da koristim svoju decu kao ulogu u partiji karata; ne smem da dovedem njihov život u opasnost tako što ću vas slediti, ne kad sam suočen s takvim izgledima.“

Kelsi klimnu glavom skrivajući razočaranje. „Razumem vas.“

Karolu kao da laknu. Možda beše očekivao da se rasplače. „Zbog svog položaja ne znam ni za kakvu konkretnu zaveru protiv vas. Može biti da ćete imati više sreće ako upitate Lazara, našeg Topuza; on je oduvek uspevao da dozna ono što mi ostali nismo mogli.“

„Upoznala sam ga.“

„Čuvajte se i Božje crkve. Čisto sumnjam da Sveti otac gaji naročitu ljubav prema namesniku, ali primoran je da voli osobu koja sedi na prestolu i drži ključeve riznice. Igraće na sigurno, baš kao što moramo i mi.“

Kelsi ponovo klimnu.

„Ljudi iz moje jedinice dobri su ljudi. Svojim životom jemčim da je tako. Vaš dželat, kad se bude pojavio, neće biti jedan od nas.“

„Hvala vam, kapetane.“ Kelsi je posmatrala kad su gardisti konačno upalili vatru i počeli da mašu raspirujući slabašni plamen. „Vidim da će put odsad biti težak.“

„To je rekla i vaša majka kad me je pre osamnaest godina zadužila da vas vratim.“

Kelsi trepnu. „Zar vas nije zadužila da me odvedete?“

„Ne. Lazar je bio taj koji vas je kao bebu prokrijumčario iz zamka. Nenađmašan je u tome.“

Karol se osmehnu prisećajući se nečega što Kelsi nije mogla znati. Imao je lep osmeh, ali ona ponovo primeti ispijenost njegovog lica i upita se da nije možda bolestan. On je pak nekoliko časaka zurio u safir, koji beše ponovo pobegao iz Kelsine košulje, a onda se naglo okrete i ode ostavljajući je da pojmi to mnoštvo zbunjujućih informacija. Ona zavuče ruku duboko u džep kabanice i napipa hladnoću drugog dragulja ugnežđenog unutra.

Toliko toga mi nisu rekli.

„Visosti!“, doviknu joj Boks od logorske vatre, koja je sada bleštavo plamsala. „Ima jedan potocić istočno odavde, ako želite da se umijete.“

Kelsi potvrdno klimnu, još uvek prebirući u mislima po Karolovim savetima i pokušavajući da ih analizira kao stvarni problem. Trebaće joj telohranitelj i vlastiti štab. Gde da nađe ljude dovoljno odane da se odupru namesnikovim pretnjama i potkuplivanju? Odanost se ne može sagraditi ni na čemu, svakako se ne može kupiti, a ona će u međuvremenu morati da jede.

Kamo sreće da se setila da pita Boksa ili Karola šta je to pogrešno uradila njena majka. Međutim, svaka kraljičina garda zavetovala se na čuvanje tajne, pa po svoj prilici neće ni njoj

ništa reći. Bilo je još toliko toga o čemu je morala da razmišlja, ali ona najednom ustanovi kako joj je sve to neizvodljivo. Tako ogroman zadatak najbolje je obavljati korak po korak. Počeće tako što će pokušati da ne dozvoli da je ubiju, pomisli ona, i videće kako će to ispasti.

Te večeri su se gardisti ponovo razuzdano zabavljali sedeći oko logorske vatre. Kelsi je ležala u svom šatoru, prvo pokušavajući da zaspi a potom samo pušeći se od besa. Mozak prepun pitanja dovoljno joj je otežavao zaspivanje; neprestane salve pripitog smeha to su sasvim onemogućile. Rešena da ih ignoriše, omotala je glavu kabanicom. Međutim, kad su zapevali prostačku pesmu o ženi s tetoviranom ružom, Kelsi konačno ljutito skloni kabanicu s glave i obuče je, pa izađe iz šatora.

Njeni gardisti behu raširili prostirke za spavanje oko vatre, ali nijedna nije izgledala kao da je upotrebljena. Vazduh je bio prepun neprijatnog, kiselkastog zadaha za koji Kelsi pomisli kako mora biti da je pivo, mada nije umela sa sigurnošću da kaže. U kući u šumi nikad nije bilo nikakvog alkohola.

Samo Karol i Topuz ustadoše kad je prišla. Izgledalo je da su trezni, ali ostali su je samo netremice posmatrali. Elston, vide ona, beše zaspao s glavom na panju.

„Treba li vam nešto, gospo?“, upita Karol.

Kelsi pozele da se izvrišti na njih, da izbacila iz sebe sve što se skupilo za ona dva sata besanice, ali se potom predomisli. Ako su pijani, možda će stvarno pričati s njom. Ona poturi kabanicu poda se i sede između Elstona i Boksa. „Hoću da znam šta biva kada dođemo u Novi London.“

Boks se mutnim pogledom zagleda u nju. „Šta biva?“

„Hoće li ujak pokušati da me ubije kad stignemo u Kulu?“

Načas su je svi samo gledali, sve dok joj Topuz najzad ne odgovori: „Verovatno.“

„Ne može vaš ujak nikog da ubije“, promrsi Korin. „Pre bih se zabrinuo zbog Kadena.“

„Ne znamo da li su nam za petama“, usprotivi se ridobradi.

„Ne znamo mi ništa“, objavi Karol prigušenim glasom i okrete se prema Kelsi. „Gospo, ne biste li se radije jednostavno pouzdali u to da ćemo vas zaštititi?“

„Vaša majka se uvek uzdala u nas“, dodade ridobradi.

„Kako se zoveš?“, upita Kelsi.

„Dajer, gospo.“

„Dajere, ovo će ti proći zato što si pijan. Ipak, ne bih ti preporučila da me brkaš s mojom majkom, nikad više.“

Na prigušenom svetlu Dajer zatrepata poput sove. Trenutak kasnije promrmlja: „Nisam hteo da vas uvredim, gospo.“

Ona klimnu glavom i okrete se Karolu. „Pitala sam šta biva kada stignemo tamo.“

„Sumnjam da ćemo morati da se borimo da bismo ušli u Kulu, gospo. Dovešćemo vas tamo u po bela dana; grad će ovog vikenda biti pun naroda, a namesnik nije dovoljno hrabar da vas ubije pred očima celog sveta. Ali u Kuli će doći po vas, u to nema sumnje.“

„Ko?“

Javi se Topuz. „Mort. Vaš ujak nije jedini koji vas želi mrtvu, gospo. Crvenoj Kraljici može samo da koristi ako namesnik ostane na prestolu.“

„Zar nije dvorac u Kuli bezbedan?“

„U Kuli nema nikakvog dvorca. Jeste ogromna, ali to je jedinstvena građevina. Ona je vaš dvorac.“

Kelsi porumene. „Nisam to znala. Nisu mi mnogo pričali o Kuli.“

„Pa šta ste, kog đavola, učili sve ove godine?“, upita Dajer.

Karol se tiho nasmeja. „Znaš ti Bartija. Bio je odličan vidar, ali pojedinosti mu nisu jača strana. Osim ako ne priča o svojim voljenim travkama.“

Kelsi nije želela da sluša o Bartiju, o doživljajima koje su drugi delili s njim. Pre no što je Dajer stigao da odgovori, ona upita: „Ko nas prati?“

Karol sleže ramenima. „Kaden, po svoj prilici, uz malu pomoć Morta. Sokolovi koje vidamo možda su obični sokolovi, ali mislim da nisu. Soko je mortsko oružje. Sva je prilika da je namesnik ušao u savez sa Crvenom Kraljicom.“

„Pa dabome da jeste“, jedva razgovetno će Elston, pridižući se sa svog panja i brišući nadlanicom pljuvačku s ugla usana. „Čudi me da ne koristi i vlastite žene kao štitove.“

„Mislila sam da je Terling siromašan“, prekide ga Kelsi. „Šta će moj ujak dati u zamenu za taj savez? Drvo?“

Muškarci se zgledaše i Kelsi oseti kako se bez reči, kao po dogovoru udružuju protiv nje.

„Gospo“, reče Karol kao da se izvinjava, „mnogi među nama proveli su život čuvajući vašu majku. Ne prestajemo da je štitimmo samo zato što je mrtva.“

„Ja nikad nisam bio gardista kraljice Elise“, uplete se Boks. „Smem li ja da...“

„Bokse, ti si kraljičin gardista.“

Boks začuta.

Kelsi oseti kako u njoj buja bes i snažno zagriže unutrašnjost desnog obraza – beše to njen stari refleks. Karlin ju je često opominjala da vladar sebi ne može da priušti plahovitu narav, stoga je Kelsi naučila da vlada sobom u blizini Karlin, a ova je pala na to. Barti ju je, međutim, bolje poznao. On joj je i predložio da zagriže nešto. Bol osujeti gnev, makar privremeno, i pošalje ga negde drugde.

„Boji li se moj ujak Crvene Kraljice?“

„Gospo, svi se boje Crvene Kraljice“, odvrati Karol.

„Zašto?“

„Ona je veštica“, izjavi Vurn kategorično. Bio je to prvi put da ga je Kelsi čula da govori, mada ga je celog dana posmatrala. Bio je daleko najzgodniji od svih gardista, plavokos, sa fino

isklesanim simetričnim licem i ledenoplavim očima. Je li njena majka *stvarno* birala gardiste zbog njihovog izgleda? Kelsi ne htede ni da razmišlja o onome na šta je to ukazivalo.

„Nikad niko nije dokazao da je Crvena Kraljica zaista veštica.“ Dajer odmahnu glavom.

Vurn ga ljutito pogleda. „*Jeste* veštica. Nije važno poseduje li moći ili ne. Ko god je preživeo invaziju Morta zna da je ona veštica.“

„Kakve veze ima s tim invazija Morta?“, zainteresovano upita Kelsi. Karlin joj nikad nije dobro objasnila tu invaziju. Njena istorija se uvek zaustavljala tik pre kraja.

Vurn nije obraćao pažnju na Karola, koji ga je sad već mrko gledao. „Gospo, jedan moj prijatelj je preživeo bitku kod Kraja. Crvena Kraljica je poslala u Terling tri legije mortske vojske i dala im određene ruke na putu do Novog Londona. Krajt je bio prava klanica. Terlinški seljaci su se drvenim batinama borili protiv morskkih vojnika naoružanih gvožđem i čelikom, a kad su muškarci izginuli, sva ženska čeljad između pet i osamdeset godina...“

„Vurne“, tiho će Karol. „Seti se gde si.“

„Posmatram ja nju ceo dan“, neočekivano se javi Elston. „Veruj mi, žilavo je to devojče.“

Kelsi požele da se osmehne, ali poriv je brzo napusti kad je Vurn nastavio, zureći u vatru kao hipnotisan. „Kad se mortska vojska približila, moj prijatelj je s porodicom pobegao iz sela i pokušao da pređe Krajt i domogne se selâ na severu. Nije bio dovoljno brz i, na nesreću, imao je mladu i lepu ženu. Umrâ je na njegove oči, dok je deseti morskki vojnik još bio u njoj.“

„Zaboga, Vurne!“ Dajer ustade i otetura se prema ivici logora.

„Kuda ćeš?“, doviknu Karol za njim.

„A šta misliš? Moram da pišam.“

Kelsi je podozrevala da je Vurn ispričao svoju pripovest tek da je šokira, stoga se potrudila da joj lice ostane mirno. No onog

časa kad im je pažnja skrenula, s mukom je progutala osetivši nekakvu kiselinu pozadi u guši. Bilo je drugačije kad o opštem ratu čitaš u knjigama.

Vurn pogleda naokolo po licima oko logorske vatre, pa energično spusti plavokosu glavu. „Je l' još neko misli da je ovo informacija koju nova kraljica nije trebalo da zna?“

„Smeta mi samo trenutak koji si za to odabrao, magarčino“, blago će Karol. „Kad bude sela na presto, biće više nego dovoljno vremena za istoriju.“

„Ako sedne.“ Vurn beše pronašao svoj krčag i sad je otpio obilat gutljaj, grčevito ga progutavši. Oči su mu bile zakrvavljene i Kelsi se upita ne bi li možda trebalo da prestane da pije. Nije znala, međutim, kako da mu predloži tako nešto. „Silovanja i ubistva nastavljala su se u svakom selu koje im se našlo na putu, gospo, dok su se pravolinijski kretali zemljom, celim putem od Argosa do zidina Novog Londona. Kasapili su čak i bebe. Mortska general po imenu Dukarte išao je od Almontske nizije do prestoničkih zidina sa štitom na kom je bio razapet leš terlinškog novorođenčeta.“

Kelsi požele da upita šta se dogodilo sa zidinama Novog Londona, jer su Karlinine priče uvek prestajale baš na tom mestu. Međutim, duboko u sebi slagala se s Karolom: Vurna je valjalo obuzdati. „Šta hoćeš da kažeš?“

Vurn je dohvati za zapešće, a njegova krupna šaka stezala ju je tako snažno da se Kelsi trže. „Hoću da kažem da se vojnici, većina vojnika, ne rađaju sa željom da tako postupaju. Čak se i ne obučavaju da tako postupaju. Ratni zločini potiču iz jednog od dva izvora: situacije ili vođstva. Ovde to nije bila situacija; mortska vojska je prošla kroz Terling kao nož kroz topli maslac. Za njih je to bila nedeljna šetnja. Zverstva i krvoprolića dogodila su se zato što je Crvena Kraljica htela da se dogode.“

„Skidaj ruke s nje, Vurne“, promrsi Topuz iz svog ugla. „Nisi tol'ko glup, čak i ako još nije sela na presto.“

Vurn pusti Kelsino zapešće i ponovo se zagleda u vatru, očiju ovičenih crvenilom.

„Šta je bilo s tvojim prijateljem?“

„Pre no što su krenuli dalje, proburazili su mu stomak mačem i ostavili ga da iskrvari do smrti“, promrmlja Vurn. Kelsi obori pogled i shvati da joj se ruke malčice tresu. „Nisu to uradili kako valja, pa je preživio. Ali mortska vojska je odvela sa sobom njegovu desetogodišnju kćerku. Nikad je više nije video.“

Dajer se lenjim koracima dovukao iz šumarka i pručio na svoju prostirku.

„A šta to hoće Crvena Kraljica?“, upita Kelsi.

„Ono što i svi ostali osvajači, gospo. Sve, a kraj se i ne nazire.“

„Pa dobro“, odvrati Kelsi trudeći se da zvuči vedro, „onda je najbolje da joj ne dozvolim novu invaziju.“

„Ne možete vi tu takoreći ništa, gospo, ako ona tako nameri.“

Karol pljesnu rukama. „Sad kad nam je Vurn ispričao bajku, vreme je za spavanje. A ako neko hoće da ga Elston poljubi za laku noć, nek mu samo kaže.“

Elston se prigušeno zacereka u svoj krčag, a onda raširi dugačke ruke. „Jes', nek dođu svi koji uživaju u žestokoj ljubavi.“

Kelsi ustade pritežući kabanicu oko sebe. „Zar nećete ujutru svi biti mamurni?“

„Verovatno“, promrmlja Dajer.

„Popijte vode. Pročitala sam da glavobolja potiče od dehidracije.“

„Ne sekirajte se, gospo“, odvrati Boks preko ramena dok je odlazio ka šumi. „To je Kibov delokrug.“

Crnokosi muškarac koji je sedeo s druge strane vatre klimnu glavom. „Ustaće na vreme, gospo, orni kao ptičice.“

„Ti si vidar?“

„Samo za vrlo ograničen broj boljki.“

„Je li pametno da se tako mnogo vas napija na ovom putovanju?“

Karol se nasmeja. „Lazar i ja smo pravi gardisti, gospo. Ostala sedmorica su tu samo za ukras.“

Na to svi prasnuše u smeh i Kelsi, ponovo se osetivši isključenom, okrete se i uputi natrag prema svom šatoru. Niko nije pošao za njom i ona se upita hoće li noćas iko uopšte i stražariti pred šatorom. Ali kad se okrenula, Topuz je bio odmah iza nje, njegov visoki obris bio je nepogrešivo prepoznatljiv čak i u pomrčini.

„Kako to radiš?“

On sleže ramenima. „To je dar.“

Kelsi uđe u šator pognuvši se i pričvrsti platno na ulazu. Ispruživši se na prostirci, ona zadenu dlan pod obraz i stade prebirati u glavi po svemu što je čula o Crvenoj Kraljici. Niko nije znao ko je zapravo ona niti odakle je došla, no postala je veoma moćan monarh i dugo je i krvavo vladala u Mortmejn. Tamo pored vatre Kelsi beše navukla masku hrabrosti, ali sada je počelo drhtanje, prvo u grudima, a potom se raširilo po celom telu. Prema Karlin, Mortmejn je predstavljao ogromnu pretnju za sve okolne zemlje. Crvena Kraljica je htela vlast i imala ju je... a ako je namesnik stvarno sklopio savez s Mortmejnom, to je značilo da je imala vlast čak i u Terlingu.

Od logorske vatre je dopro štektav kašalj, ali Kelsi ovog puta zaključila da je zvuk i ne nervira mnogo. Potraživši u pomrčini po svojoj kabanici, izvuče drugu ogrlicu i jednom rukom čvrsto stisnu lančić, a drugom safir. Zureći u vrh šatora, razmišljala je o silovanim ženama i novorođenčadi nataknutoj na mač i san joj veoma dugo nije hteo na oči.

Poglavlje 2

Potera

Terling nije veliko kraljevstvo, ali su mu reljef i klima veoma raznovrsni. Srce zemlje je ravno, s umerenom klimom i mahom sačinjeno od plodnog obradivog zemljišta. Zapadnu granicu kraljevstva čini Terlinški zaliv, iza kog se prostire Božji okean, koji je preplavljen tek posle duge vladavine kraljica iz roda Glina. Zemlja postaje prašnjava i suva na jugu, tamo gde se sastaje s granicom pustinjskog kraljevstva Kadari. Na severnoj granici, iznad Redikove šume, pitomi bregovi narastaju u Fervič, neprohodni planinski lanac. A na istoku, razume se, teče gotovo pravolinijska granica između Terlinga i Mortmejna. Kako su godine prolazile i Crvena vladavina Mortmejna napredovala, gospodari Terlinga su sa sve većom zebnjom posmatrali tu istočnu granicu, i to s valjanim razlogom...

– Terling kao vojna država
Mlađan Mučenik

Rano ujutru, pre no što je sunce i pomislilo da razbije tamu, kraljica Mortmejna trгла se iz košmarnog sna.